

— Далечно отъ тука, продължи статуята съ тихъ музикеленъ гласъ, далечно отъ тука въ малката тѣсна уличка, има една бѣдна кжщица. Единъ отъ прозорцитѣ е отворенъ и прѣзъ него азъ виждамъ жена, която седи до масата. Нейното лице е изпито и измжчено, ржцѣтѣ груби, почервенѣли и изпободени отъ иглата, тѣй като тази жена е шивачка. Тя шие чудни цвѣтя на атлазени платове. Въ жгѣла на стаята лежи нейниятъ малъкъ синъ. Той цѣлъ е въ огънь и моли майка си за портокалъ. Но тя нѣма нищо освѣнъ рѣчна вода и дѣтето мълчи. Мила лѣстовичке, не щѣш ли да ѝ отнесешъ рубина отъ дрѣжката на моя мечъ? Краката ми сж приковани о този пиедесталъ и азъ не мога да се движа.

— Чакатъ ме въ Египетъ, каза лѣстовичката. Моитѣ другарки летятъ нагорѣ надолѣ по Нилъ и се разговарятъ съ голѣмитѣ цвѣтове на лотоса¹⁾. Скоро тѣ ще отлетятъ да спятъ въ гробницата на великия фараонъ. Той лежи въ нея въ чудно украсенъ гробъ, обвитъ въ жълти ткани и набалзамиранъ съ благовонии. Около шията му се вижда верижка отъ блѣдозеленъ нефратъ, а ржцѣтѣ му приличатъ на сухи листа.

— Малка лѣстовичке, каза Принцѣтъ, нѣма ли да останешъ при менъ поне за една нощъ и да ми станешъ посланица? Дѣтето има такава жажда и майката гледа тѣй жално. . . .

— Азъ тврдѣ необичамъ дѣцата, отговори лѣстовичката.—Миналата година, когато живѣяхъ до рѣката, тамъ идваха двѣ зли дѣца, синове на воденичаря; тѣ постоянно хвъргаха по менъ камъни. Разбира се, тѣ никога не попадаха на менъ; ние, лѣстовичитѣ, добрѣ знаемъ да хвърчимъ и освѣнъ това азъ произхождамъ отъ сѣмейство, извѣстно по своята бързина. Но всичко това бѣ невѣжливо.

Щастливиятъ Принцъ погледна така печално, щото малката лѣстовичка се съжали.

¹⁾ Лотосъ—водна роза; расте въ Египетъ и Индия.—Бѣл. на прѣв.